

# ТАЈНИ ПРОЛАЗ У БИБЛИОТЕЦИ

Збирка ученичких радова  
са литерарног конкурса

школска библиотека  
ОШ „Бранко Радичевић“ Поповац  
фебруар 2025.

## Укратко о настанку ове збирке

Збирка је настала сакупљањем ученичких литерарних и ликовних радова на конкурс "Тајни пролаз у библиотеци" расписаном фебруара 2025. године. У овој збирци обједињени су сви тада послати радови.

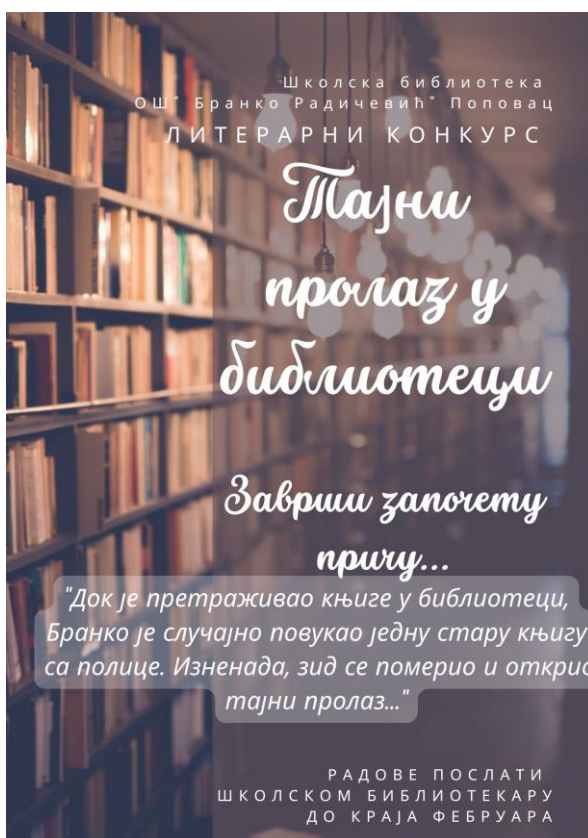
Симболично, главни јунак прича зове се Бранко. Свака прича почиње исто, али се, захваљујући машти и креативности наших ученика, завршавају различито. Неки су радови успешнији, неки креативнији, али свакако похваљујемо све ученике који су се потрудили да пошаљу своје приче и цртеже и у овој збирци објављујемо све пристигле радове.

\*\*\*

Објава од 12.02.2025. године:

*„Драги ученици, фебруар је месец у ком обележавамо Међународни дан матерњег језика (21. фебруар) и Национални дан књиге (28. фебруар). Тим поводом, позивамо вас да учествујете у нашем фебруарском литерарном конкурс у "Тајни пролаз у библиотеци".*

*Конкурс подразумева да завршите започету причу, а лепо би било да урадите и илустрацију своје приче. Право учеића имају сви ученици, а приче и илустрације које нам пошаљете сакупићемо у збирку ученичких радова.“*



## Софија Ђорђевић 2/2

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*



Ушао је унутра и полица је затворила излаз. Док је истраживао, видео је једног црног коња и црно одело. Одело је имало капу, рукавице, маску, чизме и мач. Одмах је обукао све то и коњ га је прихватио када му је пришао. Спазио је један камен, погурао га, а пред њим се указао излаз у шуму. Одмах је изашао и почео да шета са коњем. Док су шетали, смислио је име за њега.

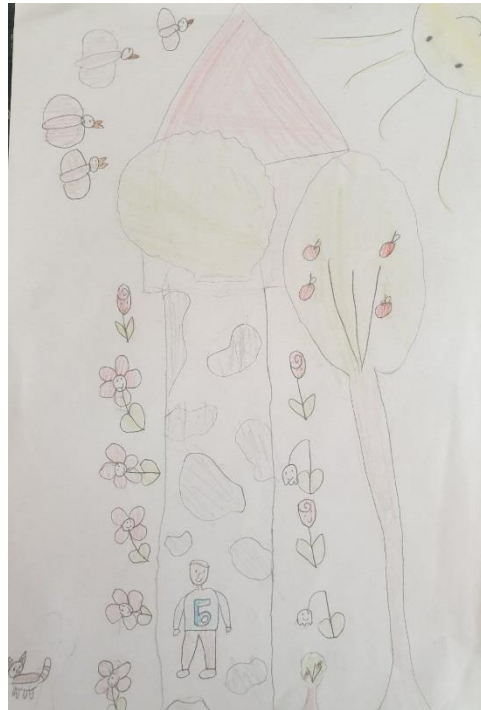
Назвао га је Торнадо, јер је брз као торнадо. На свом путу је срео човека који му је рекао да зна за тај тајни пролаз. Наставили су да шетају заједно, када је видео један штап. Замахнуо је њиме и открио да је тај штап чаробан! Замахнуо је још једном и замислио жељу, а жеља му је била да постане херој и помаже другима у невољи. Жеља му се остварила, а он је живео срећно до краја живота.

## Мина Савић 2/2

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Када је Бранко ушао, видео је да је то једна велика соба која је имала пуно књига за децу. Ту је стајао и један велики ормар. Бранко је био радознао и отворио га. У њему је нашао пуно цртежа природе, деце и животиња. Бранко је затим нашао једну малу кутију. На кутијици је писало: магични прах. Отворио је и унутра је стварно било неког праха. Узео је кутију и замислио се, шта би било када би прах сипао на неки од цртежа на ком је била нацртана мачка. Када је сипао прах на цртеж мачке, пред њим се створила права мачка. Бранко је кренуо да прати мачку која га је одвела до црвеног дугмета. Када је притиснуо дугме, пред њим се отворио пролаз из ког је угледао прелепу шуму. У том тренутку мачка проговори људским гласом: „Хвала ти што си ме спасао из оног цртежа. Била сам тако усамљена. Идем код својих пријатеља, а ти истражи ову прелепу шуму и пронаћи пут до куће.“

Бранко није могао да верује шта види и чује, али ипак крену право кроз шуму. Док је ишао, могао је да чује птичице које певају најлепше песме. Видео је највеће и најмање дрво на свету и најлепше шарено цвеће које шапуће милим гласом. Наставио је свој пут и наишао на један жбун. Када је скренуо иза жбуна, угледао је своју кућу и много се обрадовао. Потрчао је до своје капије, а када се окренуо, чаробне шуме више није било. Пожурио је у кућу да све исприча својој мајци.



## Николина Павловић 2/2

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Бранко је пришао старим вратима попут оних у дворцима и замковима и отворио их. Иза врата се налазила просторија која је представљала тајну одају неког старог замка. Осим старог намештаја, старих слика некадашњег краља и краљице који су живели пре више стотина година, у њему и поред њиховог блага, на једном сточићу била је и књига прекривена прашином. Пришао је књизи и обрисао прашину са ње. На њој је писало: МАГИЈА. Отворио је књигу и у полумраку просторије обасјала га је нека светлост. Погледао је око себе и видео да више није у соби, него у врту неког старог дворца. Изненада, пришао му је патуљак и рекао: „Видим да си нашао магичну књигу. Зато си сада овде и мораш да испуниш задатак који те чека. За то ћеш бити награђен од мене. Ево ти крилати коњ, мач и одело витеза. Иди у дворац и спаси принцезу од змаја.“ Бранко је обукао одело витеза, узјахао крилатог коња и одлетео у дворац. Мачем је убио змаја, узео принцезу и са њом на коњу излетео из дворца. Погледом је потражио патуљка, али уместо њега, видео је краља који му је рекао: „Ја сам био патуљак од малопре. Змај је узео мој дворац и моју ћерку, принцезу Нину, а мене је претворио у патуљка. Пошто змаја више нема, а ја сам поново краљ, враћам се у дворац, а теби дајем као награду гомилу блага, моју кћер Нину за жену и крилатог коња који ће вас однети у твој свет. Збогом и срећно!“ Бранко му се



захвали и са принцем Нином и благом на коњу полете. Појави се светлост кроз коју су прошли и опет се нашли у тајној соби библиотеке. Бранко је затворио књигу магије и врата тајног пролаза и са принцем, коњем и благом изашао напоље. Вратио се у свој свет и наставио да живи са Нином богат и срећан до краја живота.

## Бранислав Марковић 2/5

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Ушао је и видео је старе слике из библиотеке. Видео је књигу у стаклу и полугу. Повукао је полугу и стакло је нестало. Узео је књигу и листао је. Наишао је на драгуљ, који је засијао златним бојама. Бранко је добио супер-моћи да ствара алат и да подиже тешке ствари рукама. Могао је да ствара мини-роботе и џиновске роботе. Бранко се уплашио, јер није знао да он ствара роботе док држи кристал у руци. Испустио је кристал и изгубио је супер-моћи. Ставио је кристал у зуб, али је прво поломио зуб. Одмах је почео да лети са супер-моћима. Бранко је затворио тајни пролаз и више никада није тамо ушао.

## Луција Стојановић 2/5

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Онда се десило нешто неочекивано. Бранко је открио тајну златну књигу. Та књига је била много, много безбедна.



Онда се десило да је та књига занимљива. Писало је нешто изнад књиге. Писало је то да ако пипнеш књигу – бићеш богат.

Бранко је купио поклоне за целу породицу. Купио је најбои поклон за своју сестрицу, а то је била играчкица. Она је била у облику срца. Купио је гладној деци храну да би имала шта да једу. Постао је популаран. Али, он није хтео да буде популаран.

Онда је опет пипнуо стару књигу и опет је постао обичан дечак.

## Миљана Стајић 2/5

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Тамо се налазио драгуљ. Бранко је узео драгуљ и однео га је на океан. Наша о је још један драгуљ. На обали океана нашао је ковчег. У ковчег је требао да убаци драгуљ. Бранко је ставио унутра драгуље које је пронашао. Ковчег се отворио, а унутра се налазио благо.

Бранко је затим пронашао пећину попред две палме. У пећини се налазио још један ковчег. Да би отворио тај ковчег морао је да реши загонетку. Загонетка је гласила да треба да пронађе камен зелене боје. Бранко је пронашао камен и убацио га је у ковчег. Онда је пронашао дрво које је испуњавало жеље. Бранко је пожелео да се врати у библиотеку. Када се вратио, био је срећан.

## Филип Јовановић 2/2

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Бранко је брзо ушао унутра и како је све дубље залазио кроз дугачки ходник који је светлео необичним сјајем, схватио је да га очекује нешто магично. На крају ходника, велика жута светлост засијала је у Бранковим очима. Бранко угледа велика крила која је ширила прелепа птица, сва бела и светлуцава. У свом кљуну држала је велику књигу. Окренула се и проговорила. Бранко је био изненађен! Птица му је рекла да се попне на њена крила и узме књигу из њеног кљуна. Брзо је скочио на њено крило, а када је узео књигу ој је одмах отворио и из ње су кренуле приче саме да се причају. Чаролија је излазила на све стране!. Птица полете, а испод њих је све било као у бајкама. Птицу је заправо књига водила. Била је пуна свих дечијих бајки. Бранко је био и срећан, и у чуду, и није могао да поверује. Заједно са књигом и птицом обишао је све земље света, па чак и Недођију Петра Пана и чудесну шуму Снежане и седам патуљака. Бранко је

само окретао листове, а слова су скакутала из њих тако магично да није могао веровати.

Полако је падао мрак, а приче су се Бранку тако лепо причале. Одједном, птица је видела да је Бранко заспао. Када се пробудио, изнад своје главе угледао је библиотекарку која га је звала да устане са пода. Бранко је био збуњен. Угледао је онда очи библиотекарке које су биле тако плаве и крупне, баш исте као магичној птици. Схватио је да је тајни пролаз стварно нашао и да је прелепа птица устваи она, али то могу да виде само деца која истражују у библиотеци. Насмејан и пун лепих слика у глави, Бранко је отишао кући.

## Анастасија Стајић 2/2

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*



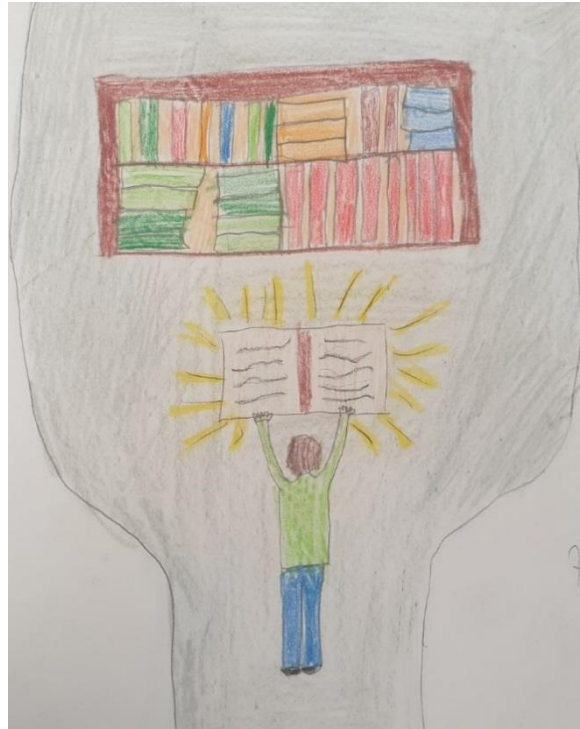
Бранко је зачуђено гледао. Видео је необичне ствари. Тамо је упознао много нових другара. Када је ушао, видео је неког човека и упитао га је: „Ко си ти?“ Он му је одговорио: „Ја сам Марко, чувар ове пећине“. Марко је питао Бранка одакле долази, да ли му је потребна нека књига из библиотеке и како је пронашао овај тајни улаз у библиотеци. На то му је Бранко одговорио да га је занимала књига коју је повукао и да се и сам изненадио јер није ни помислио да ће она отворити тајни пролаз. Из радозналости, Бранко је одмах ушао у тајни пролаз. Није могао да верује шта види! Књиге су летеле и причале бајке и приче. Чувар Марко му је објаснио да је то што види овде нормално и да је тајни пролаз библиотеке чаробан. Након разговора са Марком, Бранко је радо наставио да долази у библиотеку.

## Неда Стајић 2/2

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Бранко је био помало уплашен, али и радознао, па је прошао кроз пролаз. Пролаз је био узан и мрачан. Осећао се мирис старих књига. Унутра није било

никога, осим пуно старих књига. На средини је стајала једна огромна књига. Када ју је Бранко отворио, десила се магија. Књига је засветлела и из ње је изашао неки стари човек. „Ко си ти?“, упита Бранко. Овек одговори како је он писац који је први открио тајни пролаз и да се зове Марко. Марко је Бранку испричао причу како је доспео ту. Као млађи, открио је пролаз и често улазио ту да чита. Али, пошто је остарио, почео је да заборавља и када је последњи пут ушао, није знао како да изађе. Тако је остао заробљен. Велика књига има посебну моћ, када је неко открије и уђе у њу, остаје заробљен све док је неко други не отвори. „Сада сте слободни“, рекао је Бранко. „Не. Моје место је овде. Морам се вратити својим књигама.“, одговори Марко и нестаде. Бранко је и после тога наставио да истражује књиге и шири знање, али више никада није срео тог старог човека.



## Зара Миладиновић 2/2

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Бранко се изненадио и ушао у тајни пролаз. Унутра је била мала девојчица која је плакала. Бранко је упита: „Зашто плачеш“, а девојчица рече: „Изгубила сам се у библиотеци“ и нестаде у тами. Бранко се уплашио, а пролаз се затворио. У том тренутку наиђе Стефан и упита Бранка шта ради у библиотеци. Бранко му исприча све о томе да је пронашао тајни пролаз и малу девојчицу која је нестала, али зачуђени Стефан му није веровао. „А како се звала та девојчица?“ упитао је Стефан. „Не знам како се звала“, одговори Бранко и зачу се звоно за почетак часа, па дечаци пожурише на час историје. Када се час завршио, опет су дошли у библиотеку. Сада су Бранко и Стефан заједно опет повукли ону исту књигу и тајни пролаз се још једном отворио. Пред њима се појавио један дека који им је рекао да они први од деце који су открили тајни пролаз. Бранку и Стефану су очи биле пуне суза. Дека је рекао: „Децо, хајдете на час“. Бранко и Стефан пожурише на час биологије, а када се и он завршио, отишли су да једу





ужину у библиотеци. Када су опет видели деку, он је био сав блед и рекао им је: „Децо, није ми добро“. Бранко и Стефан су брзо отишли до наставника математике и рекли му: „Наставниче, једном деки није добро“. Математичар је отишао до библиотеке, али деке тамо није било. Бранко и Стефан се се уплашили, а наставник их упита: „Зашто измишљате глупости?“ Бранко и Стефан су били тужни. Када је наставник отишао, Бранко је

упитао Стефана: „Стефане, шта се дешава?“ а Стефан му одговори: „Бранко, ја не знам шта се дешава“. И сутрадан су ученици дошли у библиотеку, али Бранко и Стефан су заувек нестали у библиотеци.

### Димитрије Којић 3/6

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Бранко је ушао у први пролаз. Била је то чаробна одаја у којој су се налазиле златне књиге. Једна књига је засветлела и Бранко јој је пришао. Из ње је испао папирећ на коме је била загонетка коју је морао да одгонетне: „Највише зна, најмање говори“. Бранко се мало замислио и наглас изговорио: „Књига!“ Из те књиге испао је папирећ на коме је писало: „Што више“.

Блеснула је јака бела светлост и лево се указао још један пролаз који је водио у одају у којој је било много рачунара и на сваком екрану је био наслов једне књиге у PDF формату. Бранко је пришао првом рачунару и прочитао наслов:

„Од читања се расте“. Други рачунар је запиштао и на монитору се створило питање: „Ко је написао ову књигу?“ Бранко је одмах одговорио: „Јасминка Петровић.“ На поду је угледао папирећ на коме је писало: „Читаш“. Одједном се указала жута светлост и отворила следећи пролаз који је водио десно.

У великој одаји су се налазили штампачи који су били спремни за штампање књига. Тишину је прекинуо један штампач који је одштампао: Девојчица учи

дечака Петра да чита и пише слова: „О, П, Р, С, Т, Ћ - рећи ће вам свако, веома су важна, а уче се лако“. О којој девојчици се ради? Бранко је узвикнуо: „Хајди! То је лик из мог омиљеног романа!“

Штампач је одштампао папирић на коме је писало: „Више ћеш знати“. Само што је Бранко узео папирић чуо је глас учитељице која је цитирала речи Доситеја Обрадовића: „Књиге, браћо моја, књиге, а не звона и прапорце“ и



објашњавала ђацима колико је битно да читамо књиге. Бранко се поново нашао у библиотеци у којој је учитељица држала час српског језика. Збуњени дечак је извадио папириће из џепа и повезао их је у целину:

„Што више читаш, више ћеш знати!“

Изговорио је ово наглас и учитељица је узвикнула: „Браво!“

„Од свих ствари које човек уме да створи, најзначајнија, најлепша и највреднија стварања, јесте књига“. (Томас Карлајл)

*Неда Илић 2/6*

## Богдан Стајић 4/5

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Када је открио тајни пролаз позвао је и своје другове: Марка, Ранка и Михајла. Они су заједно кренули кроз тајни пролаз. Био је мрак, али срећом, Ранко је понео лампу. Наишли су на календар од пре шездесет хиљада година. Бранка, Марка, Ранка и Михајла повукао је календар кроз чудесни пролаз. Око њих су били скелети људи. Одједном, наишли су на диносаурусе. Трчали су све док нису наишли на телепортер. Ушли су у њега и телепортовали се до оног календара. Наставили су даље кроз тунел и најзад су нашли излаз.

Бранко је рекао да ће испричати свима о овом догађају. Библиотекарка га је обавестила да не сме рећи никоме. Бранко се срећан вратио кући и легао да спава.

## Мартин Радосављевић 4/5

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Када је открио пролаз, размишљао је да позове библиотекарку. Није позвао никога, већ је ушао унутра. Видео је свеће на зиду, а поред једне свеће видео је шибице. Упалио је једну свећу и понео је са собом. Док је ишао по тунелу, на зидовима је видео цртеже. Када се приближио, видео је да су то била нека слова. Није знао шта је то, па је састављао речи од слова. Сложио је речи: "УКЛЕТИ ТАЈНИ ТУНЕЛ". Наставио је даље и стигао је до једне раскрснице. Није знао да ли да иде лево или десно. Одиграо је "Еци – пеци – пец" и одабрао је леви пут. Када је ушао у леви тунел, видео је да на зиду пише "ПОГРЕШАН ПУТ". Када је био при крају тунела, видео је само црвене очи. То је била страшна животиња. Она је снажно режала и напала је Бранка. Бранко се одбранио и животиња је побегла. Бранкова свећа била је при крају и угасила се. Бранко је био близу краја тунела.

Када је изашао из тунела, био је у пустињи. Тамо је било великих дина и кактуса. Кад се попео на једну дину, видео је диносаурусе. Када је кренуо према њима, онда се пробудио и испричао родитељима шта је сањао.

## Милица Ивановић 4/3

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Али, мало пре тога, Бранко је у школи радио тест из математике и добио лошу оцену. Учитељица га је саветовала да из библиотеке узме књигу која се зове „Учимо математику“. Бранко је обећао да хоће, али време је пролазило, а он је још увек није узимао. Учитељица му је сваког дана причала да оде по књигу, али Бранко никако није хтео да учи, па зато није ни одлазио по њу. Дошао је на ред и следећи тест из математике. Бранко је и на том тесту добио лошу оцену. Учитељица је свима саопштила оцене које су добили и отишла у библиотеку да сама потражи књигу. Још једном је рекла дечаку да у библиотеци има те књиге и да оде да је узме. Прошла је цела једна година. Бранко је тада напунио 10 година. Тек тада је узео књигу. „Требало је раније да узмем ову занимљиву



књигу“, рекао је Бранко. Од тада је заволео да чита и пише. За недељу дана, читао је по две књиге. Учитељица је то приметила и питала га: „Бранко, да ли ти се свиђа читање и писање?“ Бранко је и сам био у чуду јер није ни приметио да он сада лепо чита и учи. И његови родитељи су били изненађени. Када су разговарали са учитељицом, рекли су јој: „Не знамо шта се десило. По цели дан учи и чита“. Бранко је учио чак и градиво за старије разреде.

Не знамо шта се десило оног дана када је Бранко открио тајни пролаз, али од тада је постао друго дете.

## Филип Радосављевић 4/2

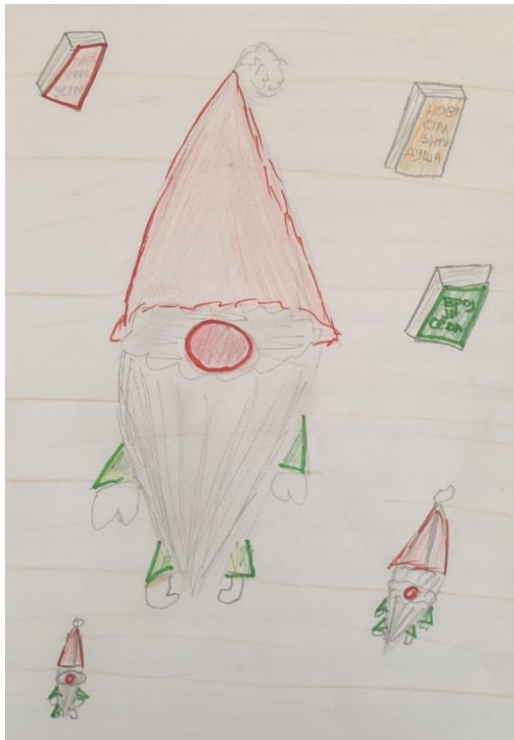
*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Бранко је наставио кроз тунел. Угледао је вилу и потрчао ка њој да је упита шта да уради. Вила му је рекла да настави напред кроз тунел. Са десне стране угледао је слатку кућу. Ушао је унутра и купио три „Милка“ чоколаде од 300 грама. Једну је дао вили, а другу је отворио и појео. Док је шетао и јео, срео је свог друга Николу и испричао му како је повукао књигу и отворио пролаз. Николи се исто то десило. Вратили су се до слатке кућице да Никола купи бомбоне. Купили су три кесице бомбона, отворили и кренули да их једу. Али десило се нешто чудно. Када су појели прву кесицу, обојица су пали у несвест. Пробудили су се у неком затвору. Нису знали где су. Никола је угледао прозор који је одбројавао пет минута. Брзо је пробудио Бранка. Бранко се тргнуо, пао са столице и почео је да плаче. Успели су да нађу пут натраг. Појурили су до учитељице да јој испричају шта им се чудно догодило.

## Јана Стојадиновић 4/3

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*





Када се врата отворише, Бранко угледа гомилу слатких патуљака који су преносили књиге. Учини му се да сања, уштину се за руку. Али не, то је била стварност. Један патуљак стаде и упита Бранка: „Ти си бранко, је л' тако?“, а Бранко му на то одговори: „Да. Али како знаш да се ја зovem Бранко?“ Патуљак му одговори: „Тако ми је птичица рекла“. Затим поведе Бранка кроз тајни пролаз и тамо га упозна са разним патуљцима: Денис, Соку, Анга и Катару. Патуљци су били обучени у црвене капе, зелена одела и наранџасте чарапе. Сваки патуљак имао је свој лексикон у ком је писао своје најдраже успомене и тајне.

Следећег дана, када је Бранко дошао код тајног пролаза, сви патуљци су се скупили да би му дали поклон. Када је Бранко ушао у тајни пролаз, дочекали су га патуљци са великим споменаром који је описивао цео овај догађај. Тако је Бранко проводио време са патуљцима.

## Хелена Радосављевић 4/2

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Бранко је застао у неверици. Зид се заста померио откривајући узак, мрачни пролаз. Опрезно је закорачио унутра, осећајући хладан поветарац како му милује лице. Светлост из библиотеке полако је нестајала док је улазио дубље у пролаз, где су се дуж зидова пружале





полице покривене књигама. На једној полици угледао је књигу са златним словима на корицама. Када ју је додирнуо, просторија се лагано затресла, а у даљини се зачуло тихо шкрипање. Бранко је схватио да није сам. Срце му је убрзано куцало док се освртао око себе. „Ко је тамо?“, упитао је дрхтавим гласом. Тишина. А онда шапат: „Добро дошао, Бранко. Чекали смо те...“

## Василија Марјановић 4/2

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Бранко је застао гледајући у пролаз који се пред њим створио. Срце му је убрзано куцало, али је био радознао и ушао је унутра. Иза зида је био потпуно другачији, тајанствени свет. Угледао је огромне дворце од кристала у свим бојама, ваздух је био пун мириса необичног цвећа, а изнад њега су летели лептири боје сребра. Бранко је био одушевљен тиме што види, а онда је зачуо тихи глас, окренуо се и угледао малено створење које је личило на вилењака. Вилењак му је пожелео добродошлицу и рекао му да ретко ко долази у тај тајанствени свет, само понекад радознала деца попут њега. Бранко је постао још радозналији. Док је шетао и разгледао, угледао је магичну еку која тече уназад и дрвеће које пева најлепше песме. Срео је мудру сову која је знала одговоре на сва питања. Његова радозналост је све више расла и отворио је читав тајанствени свет који се налазио иза зида библиотеке. Бранко је схватио да овај свет чува безброј тајни и много знања, а оно што је најважније од свега, научио је да радозналост и храброст отварају врата ка невероватним доживљајима.



Када је пронашао излаз и вратио се у библиотеку, знао је да ће се једног дана поново вратити у тај чаробни свет јер праве авантуре никада не престају.

## Tea Matić 4/2

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз....*

Тајни пролаз је био дугачак, са пуно просторија. У свакој просторији су се налазиле чаробне књиге које је један стари чаробњак написао. На почетку пута је била једна велика књига која се звала „Пут у тајни пролаз библиотеке“. Када је дечак Бранко узео књигу, врата су се затворила. Бранко се уплашио. Није знао шта да ради, али књига је проговорила и рекла му да је отвори. Када је отворио књигу, видео је неку чудну слику човека. На дну стране је писало: чаробњак Еузибије. Еузибије је био чаробњак који је своје моћи открио када је био мали. Када је порастао, одлучио је да жели да помаже људима. Цео свој живот је посветио помагању другима. У својој петнаестој години је направио чаробне књиге. Бранко је био одушевљен тиме. Ушао је у прву просторију коју је видео и у њој пронашао књигу „Бела Грива“. Дечака је мамило да отвори књигу. Узео је књигу и одједном се створио у њој. Могао је да види све баш онако како је написано у књизи. Зачуо се глас који му је рекао да мора да спаси белу Гриву или ће остати заувек у књизи. Бранку није било јасно шта се догађа. Одједном, пред њим је пројурела гомила кротитеља који су јурили црног пастува. Бранко је морао брзо да смисли план. Видео је у близини сличног пастува, подметнуо је њега и кротитељи су поверовали да је то Бела Грива и ухватили га. Дечак се одједном опет појавио у библиотеци. Одлучио је да настави своју авантуру и ушао у другу просторију у којој је пронашао књигу „Пепељуга“. Бранко је сада већ знао шта треба да ради. Отворио је књигу и овог пута се нашао на балу тачно у поноћ. Поред њега је протрчала лепа принцеза и успут изгубила ципелицу. Бранко је знао која је то девојка и где је живела, јер је већ читао ту књигу. Пришао је принцу, рекао му да зна која је то прелепа принцеза и одвео га до Пепељуге. Одједном, опет је био у библиотеци. Одлучио је да уђе и у трећу просторију. Тамо је угледао књигу „Пипи Дуга Чарапа“. Када ју је узео, Бранко се створио поред неке куће и зачуо глас који му говори да треба да спаси <пипиног оца. Одлучио је да спречи Пипиног оца да тај дан крене у пловидбу морима. Смислио је план да га заговара и скрене му пажњу како би заборавио да крене и успео је у томе. Али, Пипи је пожелела да Бранко не оде, а непознати глас се опет огласио и рекао му да мора да испуни све њене жеље на један дан. Бранко се уплашио, али је послушао. Играли су се заједно и увече, када су отишли на спавање, њихово дружење се завршило. Бранко се опет створио у библиотеци. Одлучио је да настави до краја тајног пролаза и види шта се тамо налази. Наишао је на врата на којима је писало „Живот чаробњака Еузибија“. Бранко је ушао унутра. Пронашао је једну стару кућу у којој су се налазили мали дечак и стари дека. Одједном, неки глас је почео да прича причу

о животу чаробњака Еузибија. Еузибију су отац и мајка погинули када је он био мали. Од тог дана, мали дечак Еузибије је остао са баком и деком. Годину дана после тога, умрла је и његова бака. Дечак Бранко је слушао причу, али није знао шта да ради. Одједном, поново се нађе у библиотеци. Овог пута, врата библиотеке су била отворена. Знао је да треба да изађе и да је ова авантура завршена.

Наставио је да мисли на на малог чаробњака и када је дошао кући, али је знао да ова авантура мора заувек да остане тајна.

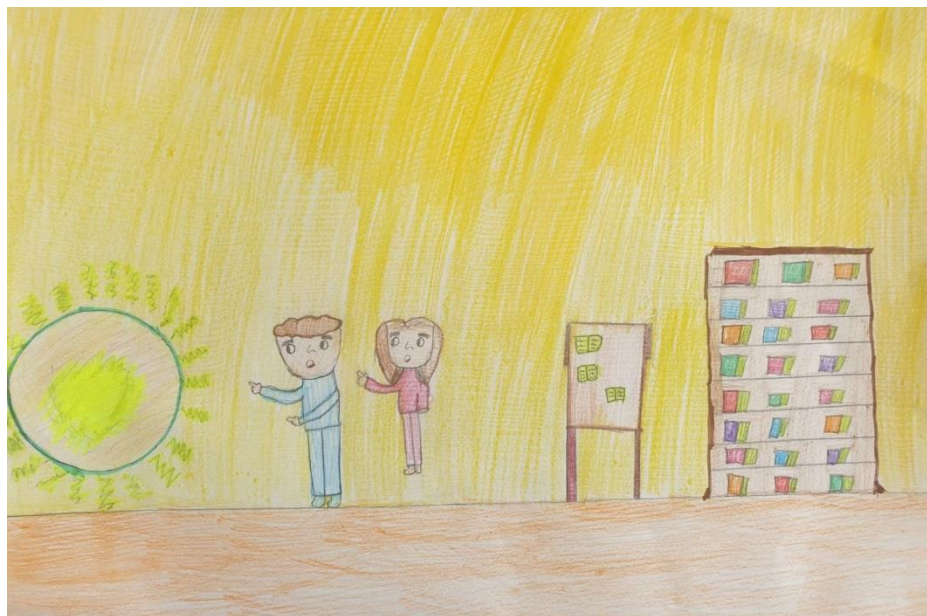


## Анђела Милетић 4/2

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Позвао је своју сестру, Ану, да јој покаже тајни пролаз. Она се одушевила! Пролаз је био магично прелеп. Нису знали шта да раде. У библиотеку су дошли и њихови другари који су желели да узму нове књиге на читање, а Бранко и Ана су их позвали да им покажу тајни пролаз. Сви су били у чуду како се пролаз ту створио. Бранко је желео да уђе у њега, али му Ана није допустила. Веровала је да је пролаз чаробан и сви су били несигурни о чему се ради. На памет им је пало и да позову родитеље, али су убрзо одустали од те идеје. Ана узе једну књигу са полице и она постаде чаробна. Схватили су полако да све што додирну, постаје чаробно. Бранко је желео то да провери. Узео је чашу и она постаде магично лепа. Нису више знали шта да раде, па кренуше да изађу из библиотеке. Када су изашли из ње, осврнули су се и одушевили јер је и она постала магична и прелепа, сва се сијала у шареним бојама. Збунили су се јер их је нека сила вукла уназад и није дозвољавала да напусте библиотеку. Договорили су се да само Ана крене напред, а Бранко да остане да види шта им то не дозвољава да оду. Кренула је, а Бранко је угледао праву магију, шаренило боја које их вуче ка

библиотеци.  
Кренуше опет  
унутар  
библиотеке где  
су и били, али  
магичног  
пролаза тамо  
више није  
било...



## Лена Јовановић 4/2

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Бранко се уплашио. Кренуо је унутра. Када је ушао, видео је велику књигу из које излазе слова и ликови из бајки. Испред књиге је писало да се попне на њу. Књига је била веома високо и Бранко је размишљао како би могао да се попне. Одједном је угледао степенице које су биле направљене од пуно књига различитих боја. Кренуо је ка степеницама и полако почео да се пење. Књиге су тихо причале о животу неког писца, али Бранко није знао о ком писцу је реч. Када је стигао на врх књиге, угледао је црвену столицу која је лебдела изнад књиге. Бранко је скочио и сео на столицу. Одједном, изнад њега су се отворила велика врата. Књига му је рекла да зажмури. Бранко је послушао и у том тренутку зачуо цвркул птица. Отворио је очи и угледао малу кућицу. Бранко је схватио да се створио у свету Беле Гриве и у истом тренутку је из куће изашао дечак Фолко. Бранко и Фолко су се упознали, а Фолко је позвао и своје родитеље да упознају Бранка. Фолко је замолио Бранка да му помогне око спасавања Беле Гриве. Бранко је у магичној шуми прошао кроз све авантуре са Фолком. У једном тренутку, књига је залепршала својим страницама и Бранко се створио у некој чаробној земљи. На путу кроз чаробну земљу, срео је Пепељугу. Бранко је био очаран њеном лепотом. Пролазећи кроз чаробну земљу, наишао је на зелене пашњаке и није ни слутио да ће на њима упознати Хајди. У сред приче са њим, књига окрену своје стране и Бранко је опет седео на црвеној столици. Књига је и даље листала странице, а Бранко је пожелео жељу да га књига врати у време када



је живела  
књижевница  
Јохана Шпири.  
Књига је  
Бранку рекла да  
затвори очи, а  
када га је својим  
листовима  
додирнула по  
образима,  
отворио је очи.  
Испред њега су  
се пружали  
најдивнији  
предели  
планина Алпа.



Бранко је погледао око себе и схватио да се налази у родном граду Јохане Шпири. Био је то Цирих препун кочија и необичних старих зграда, време пре двеста година. Бранко је био и срећан и уплашен. Књига му је осветлила пут и одвела га до Јохане. Било је то једно незаборавно, необично, узбудљиво и чаробно путовање са госпођом Шпири. Бранко је са њом обишао сва места у Швајцарској у којима је она боравила и уживала. Време је Бранку брзо пролетело, и књига је морала да га врати кући. Баш када је разгледао кућу у којој је била Хајди, чаролија се прекину и Бранко се поново нашао испред полице препуне књига. Док је Бранко стајао у чуду испред књига, библиотекарка је тихо прошапутала: „Авантура је готова.“ Бранко је схватио да библиотекарка зна за тајни пролаз. Окренуо се и пошао кући, а у том тренутку са полице је пала књига на којој је писало „Јохана Шпири“. Библиотекарка је дохватила књигу и са осмехом упућеним Бранку, вратила је назад.

## Михајло Радовановић 4/5

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Иза тог пролаза биле су старе слике и прастаре књиге о диносаурисима. Гледао је слике и дошао је до необичне књиге. Када је отворио књигу, заспао је. Пробудио се у чудном свету у пешчаном делу. Тамо су живеле животиње које нико никада није видео. Угледао је змаја Раталоса. Тај зма имао је оштре зубе,



црвена крила и оштре канце. Змај није хтео да зграби дечака Бранка. Змај је узео дечака и одвео га је у џунглу. У џунгли су га пробудиле птице које су стајале на грани дрвета. Одједном се у мрачној пећини пробудио застрашујући Ти-рекс, који је појурио дечака. Бранко се уморио од трчања и попео се на дрво, где је спремао замке. На дрвету је завезао оштре гране, тако да када изреже конопац који држи гране, оне убоду Ти-рекса. Направио је лук и стреле. Дечак Бранко чуо је друге људе који су били у потрази за благом. Дечак је сишао са дрвета и упознао људе: Николу, Богдана и Мартина. Сви су ишли за благом. Дечак је и даље био уплашен. Људи нису знали шта је дечак доживео. Ишли су џунглом и појавио се онај змај Раталос и у исто време и Ти-рекс. Два чудовишта су се међу собом борила. У то време створио се портал. Кад је дечак Бранко ушао у портал, пробудио се из свог сна. Одмах је вратио књигу на место на полицу и изашао је из библиотеке. Сваке ноћи имао је ноћне море и више никада није долазио у библиотеку.

## Никола Стајић 4/5

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Бранко је био збуњен, јер је иза тог зида угледао неку плаву боју. Када је Бранко ушао, зид се изненада затворио. Он је био јако уплашен, зато што је ту било јако мрачно и страшно. Полако се кретао, а поред њега су биле: лобање, костури, паукови и скелети. Нашао је неког плишаног меду, на коме је писала нека језива порука. Она је гласила: "У ОВОМ ТАЈНОМ ПРОЛАЗУ НИКО НИЈЕ ПРЕЖИВЕО". Бранко се јако уплашио и великом брзином трчао је ка излазу. Помислио је да ће се вратити назад, али није успео. Онда је изненада однекуда изашао неки дечак, који се звао Михајло. Покушавали су да изађу и тражили су неке ствари да би провалили зид. Ходали су се кроз тајни пролаз и наишли су на нека врата са шифром. Такође су видели и батеријску лампу, па су гледали по зидовима. Видели су неке бројеве, па су пробали да откључају врата. Михајло је читао бројеве са зида, а Бранко их је притискао на месту за шифру. Укуцали су шифру, али није успело. Тражили су даље, па су наишли на неке друге бројеве. Бранко их је укуцао и успело је. Откључали су врата и побегли. Били су срећни, а њихови родитељи су били у шоку и рекли су им да више никада не одлазе у тај тајни пролаз. Били су врло уплашени. Они су били уплашени, а родитељи су били срећни што су се дечаки вратили.

## Анастасија Радојковић 4/2

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Бранко се уплашио јер је мислио да је он нешто крив. Радница у библиотеци му је рекла да узме једну књигу и уђе у тајни пролаз. Када је ушао, појавио се у тој бајци коју је изабрао и видео је догађаје као из те књиге. Није



могао да верује шта се дешава. Када се прича завршила, изашао је из тајног пролаза и био је јако срећан. Сваког дана је долазио у библиотеку, узимао киге да чита и улазио у тајни пролаз. Јако му се свиђала та идеја коју су смислили библиотекари. Бранко је препоручио свој деци да оду у ту библиотеку и да уђу у њен тајни пролаз.

## Нађа Радисављевић 5/2

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Са друге стране зида био је свет књига у коме су књиге живеље живот као људи. Разгледао је широм отворених очију како су се књиге понашале и шта су радиле. Неке су кувале, неке су певале а неке чак и гледале филмове. Бранко је истовремено био и зачуђен и срећан и преплављен емоцијама. Како је ишао све дубље и дубље, налетео је на неку стару и малу кућицу. Био је знатижељан па је отворио врата. У кућици, на фотељи је седела Стара књига и писала нешто. Бранко ју је питао шта то ради, али књига га није чула. Бранко се постидео и покушао да је додирне али је био превелик наспрам кућице па није могао да уђе. Размишљао је шта би могао да уради да би га књига видела. Покушао је да маше и успело је. Књига га је видела и окренула се ка њему. Упитао је књигу шта то ради, а књига је само одговорила да кликне црвено дугме иза њега. Бранко је то и учинио и за пар секунди се смањио и био величине књига. Стара књига га је позвала да уђе унутра и да ће му тада све испричати. Бранко је то и желео да сазна па је одмах сео поред Старе књиге. Стара књига је уздахнула и почела да прича. Рекла је да је пре пар година изгубила вољену особу и да се осећа усамљено. Писала је о заједничким тренуцима, о томе како јој недостаје, о

прошлости, а затим је Бранка одвела до ормарића који је био пун папира које је књига писала. Књига је Бранку, такође, открила да је чаробњак и да види будућност. Бранко је питао књигу да ли ће се сећати ове авантуре у будућности. Књига је затворила очи и рекла Бранку да ће се пролаз затворити за 25 минута.



Бранко се забринуо и кренуо да тражи излаз. Књига га је одвела до зида и један минут пре Бранковог одласка су се он и књига загрлили. У том тренутку је дотрчала књига која се бави фотографисањем и усликала је тај чаробни загрљај. Одбројавало је 5, 4, 3, 2, 1, 0 и Бранко је прешао у библиотеку а зид се затворио. Када је Бранко кренуо да изађе, у том тренутку поред свих оних прашњавих књига само је једна засветлела. Бранко је пришао и узео књигу и на њој је била слика њега и Старе књиге и унутра је била записана прича њиховог разговора.

Бранко је прочитао причу и срце му је било пуно.

## Мина Радосављевић 5/2

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Бранко је ушао унутра и задивио се када је угледао стару библиотеку, коју осветљавају мале виле. Поред стола у црвеној великој столици седео је један деда са великом седом брадом. Бранко је помислио да је то обични старац али се задивио томе када га је старац позва по имену. Стари чаробњак је пожелео добродошлицу Бранку и рече му да га је одавно очекивао. Показивао му је разне књиге, чак и неке чаробне. Бранку су се много допале књиге да је све до касно



седео и читао уз светлост малих вила. Због великог одушевљења Бранко је одлучио да могу и остали посетиоци библиотеке улазити у тајну собу и читати занимљиве књиге. Тако је он дошао на идеју да крене и сам да пише књиге. Најчешће је то радио ноћу у тајној соби уз светлост вила. Људи су били јако одушевљени његовим књигама и песмама, па су у све већем броју долазили и читали. Тако је Бранко писао све више и био је поносан на број чланова у библиотеци.

Због свега тога постао је један од највећих писаца из тајне собе.

## Хелена Радовановић 5/2

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Бранко је протрљао очи и погледао зачуђено околу, а после пар тренутака ушао је кроз „тајни пролаз“. Било је јако чудно, није имало ничега, све је било у белој боји, али Бранко није одустајао ишао је наоколо, разгледао и размишљао кад одједном Бранко угледа књигу која се звала „Чаробна кухиња“. Бранко, наравно, није могао да не отвори књигу, али чим ју је отворио десило се нешто невероватно. Створио се огроман портал, а када је Бранко ушао унутра угледао је огромну кухињу пуну слаткиша, колача, воћа, поврћа, сладолед... Али... кухиња је стварно била чаробна зато што су уместо људи радили гумени медведићи у разним шареним бојама. Мислио је да сања, али се после неколико секунди испред Бранка створио огроман зид на коме је било једно велико црвено дугме. Након пар тренутака чуо се глас који је говорио: „Мораш да пронађеш велико слово „Ч“ које се налази у чаробној кухињи!“ После тога се није чуло ништа сем одбројавања: три, два, један, нула... Затим се зид померио, а Бранко је ужурбано почео да тражи слово. Нигде га није пронашао зато што је после пет минута угледао главног куvara, медведића, који је све ово време правио слово. Брзо је узео слово, а затим се поново зачуо глас: „Одлично, сада када си пронашао слово „Ч“ мораш да пронађеш још седам других слова без да ти кажем о





којим словима се ради.“ Испред њега се створио, као и прошлог пута, огроман портал. Бранко је ушао, али сада у свет кристала и шкољки. Који год кристал да је дотакао кристал би проговорио, али, нажалост, ништа паметно, само би се чуло: „БЛА, БЛА, БЛА“. Бранко, као и увек упоран, није желео да одустане већ је пришао уз сваки кристал, којих је било седамдесет, али није добио никакву помоћ. На сву срећу ту је било и тридесет шкољки које су говориле: „Реци нам своју тајну“, а када је свакој рекао по једну тајну из седам шкољки изашло је по једно слово. Прво слово било је Р, друго А, треће, Ј, четврто А, пето И, шесто О, и седмо Л.

Покупивши сва слова Бранку и даље није било јасно за шта су му потребна. Испред се поново створио зид беле боје, била је тишина. Шетао је околу све док се поново није зачуо глас: „Сада када си пронашао сва слова распореди их тачно да би добио једну прелепу реч!“ Успео је да их распореди из другог покушаја, и добио је реч: ЧАРОЛИЈА. Поново се зачуо глас али сада се само чуло: „Честитам.“ Постало му је мутно пред очима, а када их је отворио био је у библиотеци. Само се осмехнуо и мислио је да је задремао. Почео је да претражује књиге, кад одједном угледа књигу која се звала „Чаролија.“

Затим је схватио да је ушао у свет чаролије и открио име нове књиге.

## Никола Миладиновић 5/2

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Бранко није могао да верује својим очима. Позвао је свог друга Андреја. Када је Андреј стигао, био је зачуђен. Бранко и Андреј су се питали шта има у тајном пролазу. Биле су ту неке



чудне степенице. Када су сишли у тајни пролаз, била је ту нека тајна пећина. На самом почетку био је један натпис: „Имате четири врата, изаберите једна!“ Ту се налазило једно дугме, а то дугме је водило у други пролаз. Бранко и Андреј су



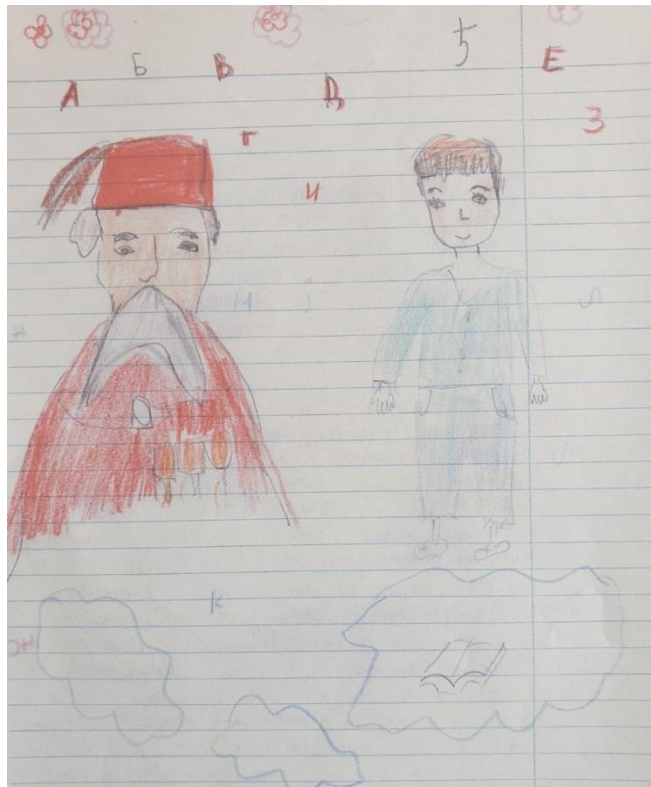
размишљали и изабрали тамна врата у средини. Тамо је писало: „На зиду наћи дугме.“ Два другара у почетку нису могла да нађу дугме али нису одустајали и нашли су то тајанствено дугме. Поред дугмета је писало: „Морате да нађете једну девојчицу.“ После дуже потраге нашли су је у једном тајном и скривеном зиду. Девојчица Марија им је задала загонетку. Ако је одгонетну, одмах ће изаћи из овог тајног пролаза а ако не знају одгонетку, остаће заувек заробљени овде. Загонетка је гласила: „Која животиња је живела у облацима и могла је да лети под облаке?“ После краћег размишљања дечаци су одговорили: „Пегаз!“ Марија је рекла да је одговор тачан и дечаци су били јако срећни.

Бранко и Андреј су после овог чудног похода научили:  
„Никада немој да одустанеш!“

## Софија Радисављевић 5/2

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Тајни пролаз је водио до једне собе. Бранко је покуцао на та врата. Мушки, старији глас му је рекао да уђе. Када је Бранко отворио врата, зачудио се. Испред њега је седео Вук Карацић, главом и брадом. Бранко није веровао својим очима. Вук Карацић му је пожелео добродошлицу. Кренуше да разговарају о свему и свачему. Иако је Бранко био стидљив, пред њим му се језик развезао. Рекао му је да ово није његово време и да су сада деца другачија. Ово је сада време интернета. Бранко му је рекао како у разреду једини воли да чита па га зато друга деца не прихватају. Исмевају га и зову Бранко Шепртљанко. Говорио је како су му књиге најбољи пријатељи јер оне нису тако окрутне као деца. Бранко му је испричао и то да се заљубио у једну Љиљу али да га ни она не примећује. Она је заљубљена у Симу Зализанка који је најслабији ђак у одељењу и који се увек туче испред школе, нема ни један леп манир. Вук Карацић тада устаде и протрља своју дрвену ногу. Помилова дечака по коси и почео је да му прича о свом



животу. Испричао му је да су његови проблеми били слични и да је одувек било лоших али и добрих људи и да рад и труд увек победе на крају. Знање не може да се купи и Вук је прави пример те борбе. Одједном, на врата уђе, ни мање ни више него Никола Тесла. Тесла је почео да објашњава Бранку како је и он прошао кроз то исто, да је цели живот посветио науци и да га нико није разумео; да свет не воли другачије људе – иако ти људи чине све за добробит целог света. Ова два великана никад нису ништа тражила за узврат јер велики људи чине велика дела. „Бранко, Бранко!“ – зачу се женски глас. „Опет си заспао у библиотеци?“ Била је то библиотекарка Сања која је веома волела Бранка.

Када је Бранко дошао код куће, у џепу своје јакне нашао је цедуљу на којој пише: „Пиши као што говориш, читај како је написано.“

П.с. веруј у своје снове јер ће они једног дана постати јава, као што су у њих веровали Вук Караџић и Никола Тесла.

## Сара Михајловић 5/2

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Испред Бранка су се створили вилењаци и виле које су га одвеле до Чаробњака. То је био добар Чаробњак који је волео да помаже људима и који је обожавао да чита. Око њега је било на хиљаде књига. Чаробњак је рекао Бранку да је то библиотека у којој се налазе чаробне књиге и рекао је да их мора пронаћи. За то је имао три дана. Време је пролазило а он је нашао само једну књигу. Дошао је трећи дан, а он је прегледао скоро целу просторију, али преостале две књиге није могао пронаћи и одустао је. Сео је на столицу и држао књигу, коју је нашао, чврсто у рукама. Одједном се зачуо неки глас који му је говорио да отвори књигу. Унутра је била мапа, узео ју је и пратио



пут који га је одвео до следеће књиге. Опет се зачуо глас који му је рекао да отвори следећу књигу. Унутра се налазио папирић са шифром, али Бранко није знао где треба да је укуца. Одједном му је глас рекао да се испред њега налази сеф који треба отворити и тада је Бранко укуцао шифру. Сеф се отворио. У њему се налазила трећа књига. Бранко је узео и однео све три Чаробњаку. Чаробњак му је дао следећи задатак. Тај задатак је био да изброји колико редова има у свакој од књига које је нашао. Време је пролазило и пролазило а Бранко још није био избројао колико редова има у свакој књизи. Није одустајао, наставио је да броји. Прошло је годину дана када је завршио са бројањем. Отишао је код Чаробњака а он му је рекао да испред неких посебних врата мора изговорити неколико љубавних речи. То је и урадио али се није могао сетити још једне речи. Покушао је опет, али му поново није успело. Тада му је Чаробњак рекао да мора изговорити три речи јер је морао наћи три књиге. Изговорио је још једну реч и врата су се отворила.

Иза тих врата се налазио краљ који је имао три ћерке. Рекао је Бранку да изабере једну и да ће с њом бити до краја живота. То је и урадио и изабрао је ону најлепшу са којим је био до краја живота срећан и задовољан. Имао је две ћерке: Ању и Клару.

## Вера Љубисављевић 5/2

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Уплашио се, његово лице поприми чудну боју и згрчи се од страха. Није знао шта га чека иза тајног пролаза. Мозак му је муњевито радио. Ипак, скупи храброст и крену. Знатижеља је превладала, Бранко није био од оне деце која воле изненађења, али сада је жеља била јача од памети. Он је просто морао да уђе кроз тај пролаз. Крочивши унутра страшна олуја га је гурнула доле, као да је пао са литице. Срећом, зауставио се на нечему меком. Био је то огромни црвени, свилени перјани јастук порубљен тамнозеленим ресама. На средини јастука био је грб краљевске породице Велике Британије. Зачућен, Бранко испусти уздах. На тренутак помисли: „Шта ми је ово требало?“ Волео је своју земљу а самим тим и краљевску породицу. Имао је целу колекцију ствари са њиховим сликама. Често је тражио и разгледао њихове ствари по интернету али овај јастук још није видео. За тренутак помисли да га повуче са собом, али јастук беше велик и тај терет му сада није био потребан. Окренуо се око себе. Испред себе је видео дуг и кривудава пут. Пут је био дуг и покривен драгим камењем. „Где ли ово води?“, запита се Бранко. С обзиром на то да даље није могао, Бранко је кренуо путем. Не зна колико дуго је ходао између зидина које су личиле на



пећину, док није спазио врата. Приближавајући се вратима, примети да му се приближава пас, белгијски овчар, огроман и леп, сада га је јасно видео. Бранко за тренутак застаете. Кроз главу му прође све што зна о псима. Помисли: „Полако, Бранко, ово није обичан пас, види се да је узгајан, да чува некога, смири се! То су паметни пси. Наравно да ми неће наудити!“ Тако је и било. Пас је сео испред врата и три пута залајао, као да најављује нечији долазак. Оњушивши Бранка само се склонио у страну. Бранко храбро приђе вратима и отвори их. Пред њим се указа прелепа соба испуњена књигама. На средини собе био је огроман радни сто, иза стола видео се прозор украшен црвеним, тешким драперима. Кроз прозор се назирало двориште. Бранко стаде и окрену се око себе. На зиду су висиле слике краљевске породице. Највећи међу портретима био је портрет покојне принцезе Дајане. Блистала је са портрета у природној величини. Опчињен њеном лепотом, Бранко је зурео у слику, ни сам не зна колико дуго. Одједном осети нечију руку на свом рамену. Окренувши главу спази принца Вилијама. Од узбуђења Бранко замуца: „Принче, принче...“ Принц се благо осмехну и рече: „Да, то сам ја, Вилијам, Артур, Филип, Луис, најстарији син Чарлса III и Дајане, жене чији портрет управо гледаш.“ Бранко, ни сам не знајући зашто, загрли принца и поче грчевито да јеца. Принц га је само снажно грлио и чекао да се дечак смири. Када је Бранко дошао к себи, принц га одведе на црвену софу и седе наспрам њега. Замишљено је гледао дечака па рече: „Само одабрани улазе у ову собу. Ти си добар дечак, Бранко. Твоје срце је чисто исто као и твоје сузе. Имаш ли нешто да ми кажеш? Шта радиш сваког дана у библиотеци?“ Бранко, сада већ смирен, поче да прича: „Волим књиге. У њима тражим одговоре на многа питања. Сироче сам без мајке, исто као и Ви. Ваша мајка толико подсећа на моју. Извините...“ , замуца дечак, „Ваша је, ипак, била принцеза...“ Принц само одмахну руком. „Све мајке на свету су исте. Све су брижне, посебне, незаменљиве. Сам Бог те је послао, мој дечаче! Моја мајка је



била племенита особа и волела је да помаже деци попут тебе.“ Тако се родило једно дивно пријатељство. Принц и Бранко су се дуго виђали, имали су толико тога сличног. Бранко је упијао све што му је Вилијам причао.

Ово је почетак романа који се зове „Тајни пролаз у

библиотеци.“ Шта је Бранко причао са принцем? Како се даље развијало њихово пријатељство? Читаћете у следећем делу. Могу вам само навестити да су ови момци имали много тога заједничког...

## Матеја А Радосављевић 6/2

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Пролаз је био прилично узак и сав украшен неким мозаицима. Када је Бранко прошао кроз пролаз, наишао је на једну велику собу у којој је био један стари Чаробњак велике седе браде са малим наочарима који је био у плавом мантилу прекривеном сјајним звездама. Када је Бранко направио корак према соби, мали патуљак великих ушију га је зауставио и рекао му је да каже неку занимљиву али чудну реч и да му да неку стварчицу у знак добродошлице. Бранко му је рекао једну реч из свог омиљеног романа и дао му је свој обележивач за књигу који је био помало избледео. Патуљак се насмешио и пустио га унутра. Када је Бранко ушао у велику просторију, остао је без даха када је угледао разне морске животињице које је Чаробњак чувао и разно биље које је изгледало као



из бајке. То биље га је привукло, али га је Чаробњак зауставио и рекао му да је половина тих биљака отровна. Бранко се уплашио али се захвалио Чаробњаку што га је упозорио. Даље је разгледао ову чудну и нестварну просторију. Зачуо је неко звонце. То је био мали феникс који је имао мало звонце око ножице и који је могао да говори. Бранко је протрљао очи и схватио је да то није сан и да испред њега стоји прави феникс који говори. Упитао га је да ли је за један чај од оних бајковитих биљака. Бранко је одговорио: „Врло радо.“ Чај су му донели мали, плави лептирићи. Чај који је пробао подсетио га је на чај који му је бака кувала. Чаробњак му је показао неке од његових трикова а затим су заједно разгледали књиге и пробали



разне напитке. Постојао је један портал кроз који би Чаробњак прошао када би ишао куд год пожели, али је тешко изаћи из њега. На Чаробњаковој полици стајала је једна стара таблица и магична оловка где када би нешто нацртао то би и створио. Чаробњак је имао разне лекове, мелеме, напитке, које је сам правио од лековитих биљака. Бранка је задивило ово место и сам Чаробњак који је био mudar и веома моћан. Обећао је Чаробњаку да ће долазити редовно и да ће донети неке своје књиге.

Патуљак је померио неку ручицу, померио се зид. Бранко се поново вратио у реалност и добио инспирацију да пише песме за децу.

## Лена Миладиновић 6/2

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Збуњени Бранко је узео књигу која је пала на под, отресао прашину са ње и врховима прстију полако додиривао њене старе корице. На њеним корицама није било ничега сем неке речи код које се Бранку чинило као да нешто фали. Одједном су слова те речи почела да нестају. Када је Бранко отворио књигу, унутра није било никаквих речи, само стрелица која је била уперена у правцу тајног пролаза. Бранко је скупио храброст и кренуо ка тајном пролазу. Чврсто је држао књигу док је пролазио кроз мрачни ходник. На крају тог ходника се налазила



светлост која је од Бранка била удаљена километрима. Ходао је и ходао кад се одједном зачуо глас који Бранко није познавао. Глас га је позвао да следи светлост која се видела на крају ходника. Бранко се мало уплашио, али је наставио да хода. Када је најзад дошао на крају ходника, светлост је нестала а испред њега су се налазила стара, дрвена врата. Бранко је отворио врата и нашао се у празној просторији где се само налазио један сто. На том столу се налазило постоље за књигу, а поред њега се налазило неко сићушно, једва видљиво биће. Бранко се

приближавао, али биће рече: „Здраво, Бранко. Чекам те јако дуго. Вероватно ме не познајеш, ја сам цврчак Звонко. Чувам ову библиотеку годинама, чекајући тебе.“ Бранко га затим упита: „Али, зашто си чекао баш мене?“ А Звонко му рече: „Јер си ти онај прави дечак. Нико није као ти, Бранко. Сви дечаци који су покушали да пронађу ту књигу, нису успели, сви сем тебе.“ Бранко је само ћутао јер није знао шта да каже када му је све већ речено. Звонко му тада рече: „Где си пронашао књигу?“ Бранко одговори: „Нисам ни сам сигуран. Пролазио сам поред полица које су биле пуне књига. Повукао сам случајно једну књигу и одједном се отворио пролаз.“ Звонко му тада рече: „ У реду, сада стави књигу на овај сталак. Књига је кренула да сија а затим су њене старе, прашњаве корице замениле суво злато и драго камење. Звонко рече Бранку: „Пријатељу, замолио бих те за још једну помоћ“. „Наравно!“ – рече Бранко. Звонко му тада рече: „Имаш само један покушај да погодиш која се реч крије на корици. Ако то успеш, подарићу ти ову књигу од злата и у њој ћеш описивати своје најлепше тренутке. Реч има само пет слова и оно што се крије у тој речи има свако дете.“ Бранко стаде размишљати и не прође дуго времена када изговори реч која је била кључ да освоји књигу. Бранко тада рече: „Реч је МАШТА!“ Цврчак је стајао у неверици гледајући Бранка. Тада је Бранко полако прилазио књизи, узео је са сталка и заједно са њом отишао кући.

Бранку је књига сада најбољи пријатељ уз чију помоћ он и даље машта!

## Нађа Николић 6/3

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Из пролаза је брзином ветра кренуо да излази златни дим који је Бранку улетео право у очи и почео да га вуче све више и више. Бранко је у једном тренутку чак помислио да га отимају ванземаљци. Али онда се у себи запитао: „Па зашто би ме ванземаљци отели баш у библиотеци и још да ме одведу на марс!“ Али, уместо марса, дечак је видео нешто нестварно. Када га је дим напоскон спустио, Бранко је протрљао очи и није могао да верује где се налази. Нашао се у огромном златном дворцу са пет спратова који је био препун различитих књига. Дворац је имао златне стубове обавијене сребрним линијама, и свуда по зидовима имао је прелепе шаре. Сваки од пет спратова крио је нешто посебно.

Први спрат био је препун књигама и енциклопедијама о свим биљкама икада. А на средини стајала је једна велика купола у којој је био један од

најлепших цветова које је видео, Наталијина Рамонда. Својим дивним љубичастим нијансама, цвет је просто остављао посматрача без даха. Бранко није могао да верује шта види. Ухватио се за главу и рекао: „ Јесам ли ја упао директно у дом Мајке Природе?“ Али није ни претпостављао шта га је чекало на следећем спрату.

На другом спрату је било право животињско царство! На стотие књига о свим животињама, од диносауруса до паса. А овај спрат је красила скулптура великог лава са златним крзном. Бранко се осећао као да је у „Књизи о џунгли“.

Трећи спрат је био прави „интергалактик“. Ту су биле књиге о Сунцу, месецу, планетама, небеским телима, космосу... Прави географски кутак, а Бранко је обожавао географију и хтео да зна што више о свемиру! На зидовима су биле осликане све планете Сунчевог система.

На четвртом спрату, Бранко је има осећај да ће да га прогута вода! Свуда око њега биле су књиге о води, морима и океанима. Он је одувек сањао о томе да плива у Тихом океану, али када је прочитао колико је он дубок, предомислио се. На том спрату су зидове прекривале лампе које су представљале ток водопада.

И напокон, на ред је стигао и пети спрат. Нешто му је било чудно у вези са њим. На вратима је великим словима писало: „Не препоручује се улаз онима који су слабог срца“. Бранку је то било јако чудно, али с друге стране је био јако радознао, тако да је ушао. Али, убрзо је зажалио! На том спрату је било оно што је Бранко одувек мрзео и са чиме је муке мучио. То је била математика! Чим је закорачио на тај спрат, одмах га је обузела нека језа. Оно што га је највише збунило је то шта ће огледала на спрату за математику. Није му дуго требало да добије одговор. Из огледала су кренули да излазе троуглови, квадрати, геометријске фигуре и сви појмови у вези са математиком. Изненада,



математика је кренула да јури Бранка! Бранко је почео да трчи и од страха се спотакао и пао. Пробудио се у свом кревету и схватио да је понедељак и да га данас чека тест из математике.

## Теодора Петровић 6/3

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Пролаз је био мрачан. Бранко је приметио једну ручицу која је била на зиду, повукао је и у тренутку је цео пролаз био осветљен. Узбуђен и заинтересован, дечак је ушао у пролаз који је изгледао бесконачно дуг. Шетајући њима, Бранко се уморио и пожелео да се врати назад, Али, када је погледао иза себе, приметио је да су се врата затворила. Дубоко је уздахнуо, погледао испред себе и наставио да хода. Пролаз је био помало језив. Са плафона је капљала вода, било је буба, оклопа старих витезова са паучином и пауцима на њима. Застрашујући ехо је дошао до Бранкових ушију. Скочио је од страха. „Ко је то?“, упитао је дечак. Размишљао је, ако га ико нападне, не би врештао као девојчице из разреда, него би узвратио. Пошто нико није одговорио на његово питање, Бранко се још више уплашио. Али није дозволио да га страх поједе. Приближио се једном од оних витешких оклопа и полако узео мач, за сваки случај. Са мачем у руци, Бранко је повратио самопоуздање. Наставио је да лута ходником. Ехо се зачуо још јаче. Он се окренуо и угледао дечака који га је очигледно све време пратио и плашио. Непознати дечак је чукао поред витешког оклопа, мислећи да није виђен. Бранко је нагнуо главу и загледао се у дечака. „Ко си ти и зашто ме пратиш?“, упитао је Бранко желећи да звучи строго. Дечак га је само погледао и нежним тоном одговорио: „Ја сам син најмоћнијег викинга у селу“. Бранко га зачуђено погледа и упита: „Викинга?“ „Да, Викинга“, понови дечак узбуђено. „Желиш ли да видиш?“ Бранко није знао шта да каже, али је убрзо вратио свој гард. „Прво ми реци како се зовеш и зашто ме упорно плашиш“, рекао је. Дечак се само насмејао: „Полако. Нисам покушавао да те уплашим, само сам хтео да се дружимо. И зовем се Андрија. Драго ми је.“ Дечак је пружио руку да би се руковали, а Бранко је само несигурно рекао своје име, незнајући да ли да верује овом дечаку или не. „Него, Бранко“, почео је Андрија, „да ли желиш да видиш моје село? Обећавам да нећеш зажалити.“ Бранко се неко време двоумио, али је на крају пристао.

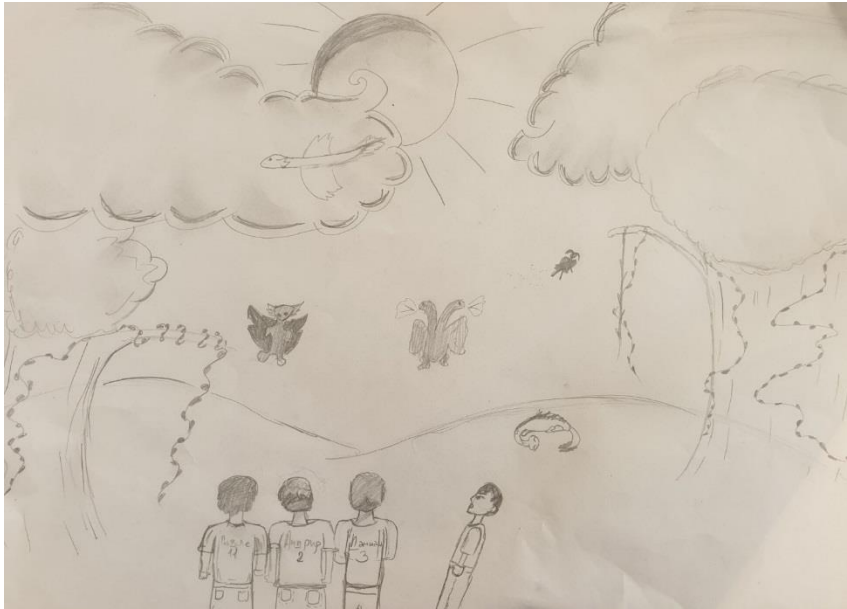
Дошли су до једног витешког оклопа и Андрија је, уз звиждук шутнуо постоље на ком је стајао оклоп и понашао се као да ништа није урадио. Пред њима се отворио још један пролаз који је личио на пећину. Ушли су у пролаз и дошли до излаза који је скривао водопад. Када су изашли, Бранко је почео да гледа око себе задивљен лепотом. Било је то огромно место са пуно кућа, на први поглед као обично село, али су се у њему шетала и магична бића – виле. Људи су носили одећу викинга, неки су чували овце са једне стране, док су други правили оружје. Било је пуно цвећа и деце и сви су били срећни! Андрија зграби Бранка за руку: „Хајде, још ништа ниси видео!“ Ушли су у велику зграду пуну



деце њиховог узраста. „Пре свега, упознај моје друштво“, рекао је Андрија показујући на свакога појединачно. „Оно је мој најбољи друг, Дамиан. Оно је Павле. А ово је Искра.“ Дамиан махну Бранку, Павле се насмеши, а Искра је била заузета радећи нешто, па само кратко промумла: „Ћао, ћао.“ Оног момента када је Бранко видео Искру, срце му је заиграло и почело јако да лупа. Андрија је приметио Бранкову реакцију на Искру и рече: „Хајде, Бранко, ми теби да покажемо како се ми овде забављамо“. Бранко још затечен није ни чуо шта је Андрија рекао. „Хеј, Бранко! Хало! Ту си?“. Бранко се цимну и рече: „Хајде!“ Дечаци почеше да га задиркују да ће га касније оженити, па Бранко поцрвене и крену са њима. Дружина га је одвела на једно посебно место где су они иначе проводили дане, на поље змајева. Бранко је зачуђено гледао у поље са пуно различитих змајева: они са две главе, они који бљују ватру, малени али опасни, огромни али безопасни. „Можеш ли да погодиш шта радимо са замејвима?“, упитао је Андрија Бранка. „Шта... Па, не знам. Шта радите са њима?“, упитао је Бранко Збуњено, а на то му павле одговори: „Па летимо на њима!“. Бранку засијаше очи! „Стварно?! Како кул! Могу ли и ја да пробам?!“, упита их узбуђено. Дечаци су се међусобно погледали. Знали су да не би смели да га пусте самог, али било је тешко рећи му не. Добро, можда не свима. „Не можеш! Ко мислиш да си ти?“, узвикнуо је Дамиан, видно нерасположен за те ствари. Бранко је погледао у Андрију, а он само спусти поглед и рече: „Волео бих да те пустимо, Бранко. Али упашићемо у невољу.“ Андрија је био у праву. Правило села је било да ко год дође овде а да није викинг, не сме летети на змају. Бранко затим погледа у Павла, али он ништа није смео да каже. Бранко се наљути јер није знао за то правило, па тако ни разлог зашто му не дозвољавају. Кренуо је да пронађе водопад, али му то није пошло за руком. Онда је наишао на једну прелепу вилу која му слатким гласом рече: „Хеј, изгледаш изгубљено. Треба ли ти помоћ?“ Док се Бранко окренуо и још није ни стигао да одговори, вила извади златни прах и баци му на главу и он у моменту заспа, а вила га одведе у своје склониште.

У међувремену, Андрија, Дамиан и Павле, вратили су се код Искре, успут причајући о Бранку. Када их је спазила, Искра узвикну: „Друштво, знам зашто народ нестаје из села!“ Сви је збуњено погледаше, а она тада примети да Бранко није са њима и упита их где је. Андрија се насмеја, Павле поче да је задиркује, а Дамиан по стоти пут преврну очи и викну: „Отишао је!“ Искра се успаничи: „Морамо брзо да га нађемо!“ Дечаци је чудно погледаше, а она настави: „Рекла сам вам да сам открила зашто људи нестају из села! Неко их отима! До сада су увек нестајали само они који су желели да оду назад кући! Ако одмах не пронађемо Бранка, он неће ни моћи да се врати назад! Дечаци су се међусобно погледали. „Па идете ли или не?!“, узвикну она и дечаци кренуше без размишљања. Свуда су га тражили, а онда су решили да се раздвоје и свако је пошао на различиту страну како би га лакше нашли. Пошто их је било четворо,

свако од њих је отишао на другу страну света: Андрија на југ, Дамиан на север, Павле на исток, а Искра на запад. Прошло је доста времена, а од Бранка ни трага, док Искра није завирила у једну напуштену пећину. Ту га је и пронашла! Вила му је давала команде, а он је све слушао као омађијан. Искра узвикну: „Бранко!“, али вили се то није свидело. Таман се спремила да на Искру баца чини и заледи је, кад се ниоткуда појави Павле и искочи испред ње да је заштити. Узалуд ја ге Искра дозивала, Павле је био залешен. „Ви мали безобразници!“, продрала се зла вила спремна да још једном баца чини, али Бранко искористи прилику и брзо изведе Искру из пећине. Почели су да трче до Дамиана и Андрије и умакли злој вили. „Где је Павле?“, упитао је оштро Дамиан, а Искра и Бранко су ћутали. Дамиан ухвати Бранка за мајицу и понови питање. Андрија их одвоји покушавајући да их смири: „Хеј, доста сад. Морамо да одведемо Бранка кући док нас вила не пронађе!“ Дамиан се још више наљути: „Нећу да спашавам њега. Због њега Павле није са нама! Андрија, зашто си га уопште довео овде?! Да прави проблеме?“ Био је јако изнервиран, али Искра га прекину: „Хајде доста. Морамо да идемо.“ У даљини су видели вилу како долази, али Дамиан тврдоглаво одбијао да крене. Андрија га ухвати за руке и почеше да трче. Стигли су до



водопада и Андрија крену са Бранком да му покаже пут, отвори тајанствени пролаз и показа му да уђе. Бранко брзо утрча у пролаз!

Отворио је очи. Седео је у кревету и гледао лево - десно. Покушавао је да разазна реалност од онога...што је вероватно сањао.

## Лара Ракић 7/3

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Тај малени тајни пролаз је баш јако привлачио Бранка да уђе унутра и види чега има тамо. Док се зид отварао, шкрипутао је. Бранко, мислећи да је још

неко видео тај чудни мали тајни пролаз, окрену се. Али, иза њега, удаљена само неколико полица, седела је библиотекарка која је зурила у свој рачунар не осврћући се око себе. Бранко је само стајао у месту. Гледао је тај малени пролаз и питао се куда води. Изненада, у библиотеку је ушла Бранкова најбоља другарица Марија. Марија је била весела девојчица пуна енергије, са дугом црвенкастом косом везаном у реп и осмехом. Бранко је, насупрот њој, био мало повучен. Имао је тамну, неуредну косу и увек је носио ранац препун стрипова.

„Бранко, шта то радиш? Зашто гледаш у тај зид као да је проговорио?“ , упитала га је Марија. „Зато што се померио“, одговори јој Бранко. Марија се збуњено нагнула и угледала узан пролаз иза Бранка. Нису губили време. Морали су да истраже! Корачали су тихо и опрезно кроз мали пролаз, све док нису угледали дрвена врата. Збуњено, помало уплашено, али и заинтересовано, Бранко је полако и сасвим опрезно ставио руку на кваку дрвених врата и полако их отворио. Оно што су видели иза њих, било је невероватно! У соби их је дочекала лагана музика, пригушено светло, фрижидер пун сокова и грицкалица, пуно јастука и малих фотеља, као и телевизор, пуно видео игрица и друштвених игара. „Ова соба је прелепа!“ , узвикнула је Марија. Истраживали су собу, али нигде нису пронашли траг коме она припада. Нису могли да задрже овакву тајну само за себе и одлучили су да је поделе са неколико другара: Петром, Аном и Богданом. Сваког дана, после школе, кришом су долазили у библиотеку, повлачили ону стару књигу и проводили сате у овој скривеној забавној соби. Како би спречили да их ико открије, договорили су се да у собу долазе после школе и тамо буду до три сата по подне и да увек затворе врата за собом.

Једног дана, док су уживали у новој игрици, чули су да се врата библиотеке нагло отварају и звук корака им се приближавао. Да ли их је неко открио? Престрављени, чекали су да виде ко ће да уђе у собу. Неочекивано, у собу уђе неки тајанствени човек... Или је то била жена. Није се могло приметити од шала, капута, наочара, маске и капе које је особа носила. Човек је проговорио и по дубоком гласу схватили су да је мушкарац у питању. Упитао је децу да ли желе да оду у други, нестварни свет у ком се чуда дешавају. Деца су збуњеногледала у мистериозног човека и били су толико преплашени да нису смели да проговоре. Човек је дошо до фрижидера, повукао га и иза њега открио чудан пролаз који је личио на неки портал из цртаног филма. „Хајдемо. Немојте да се плштите. Унутра су свака књига, прича и бајка живе!“ , повикао је мистериозни човек док је нестајао у магли чудесног портала. Деца су се неколико минутагледала збуњено. Када су се сабрали, договорили су се да први уђе Бранко и каже им шта се дешава унутра. Бранко је отишао. Након пет минута, вратио се и повикао: „Ово било је сјајно! Када уђете унутра, морате у једној чаробној књизи написати назив ваше омиљене књиге и аутора, а затим оставите оловку и

зажмурите на пет секунди. Када отворите очи, ви ћете бити главни лик те књиге!“ „Стварно?“, повикаше деца у глас. „Да“, одговори им Бранко. Пошто од силне узбуђености деца нису могла да се договоре ко ће први, сви заједно уђоше унутра, не знајући шта ће се десити. „Ово већ изгледа магично, а нисмо још ни написали називе наших омиљених књига!“, узвикнула је Ана док су улазили у портал. Поново нису могли да се договоре, око књиге коју ће написати, па написаше неколико: „Алиса у Земљи чуда“, „мали принц“, „Хајдук у Београду“ и још неколико њих. Када су отворили очи након неколико секунди, били су у шоку! Мислили су да ће прелазити из књиге у књигу, али су се заправо све написане књиге спојиле у једну. Та прича у којој су се нашли је била толико дугачка, чудна и помало страшна, па су се деца уплашила да се никада неће вратити у обичан свет и да ће заувек остати заробљени у причи без краја. Кренули су да паниче и траже излаз. Већ су се уморили, али и даље нису проналазили излаз. Пред њима се поново појавио мистериозни човек, ћутећи, дао им је папир, окренуо се и отишао. На папиру је писало: „Децо, тим што сте убацили више прича у магичну књигу, направили сте грешку у систему! Али, немојте се бринути. Ако решите све загонетке и пређете све препреке, вратићете се кући пре мрака. Срећно вам! У потпису: Господин мистериозни.“

„Океј. Значи, само треба да корачамо напред, прелазимо препреке и решавамо загонетке и стићи ћемо кући пре мрака?“, упитала је Марија. „Да“, одговори јој Петар. Кренули су опрезно да корачају напред, бојећи се прве загонетке или препреке. На памети им је било шта ли ће се десити ако је загонетка нерешива или препрека претешка за решавање. Уморни, након тешког и дугог дана, деца су некако прешла целу причу и остала им је још једна препрека која је гласила: „Можете ли да нађете кључ за портал у шуми где се Алиса изгубила? Пазите, не зове се прича дабе „Алиса у земљи чуда“. Срећно!“ Деца су се одједном створила у чудној, шареној шумици. Појави се пред њима загонетка: „Уши до неба, он има шта вам треба! Корак брзи, мораш бити бржи!“. „Па то је зец“, повика Ана и у том тренутку зец протрча поред њих. Појурише за њим, ухватише га и нађоше кључ.

Вратили су се у свој свет. А у библиотеци су направили игру налик оној кроз коју су прошли. Желили су да деца могу њоме да се занимају и још више заволе књиге.

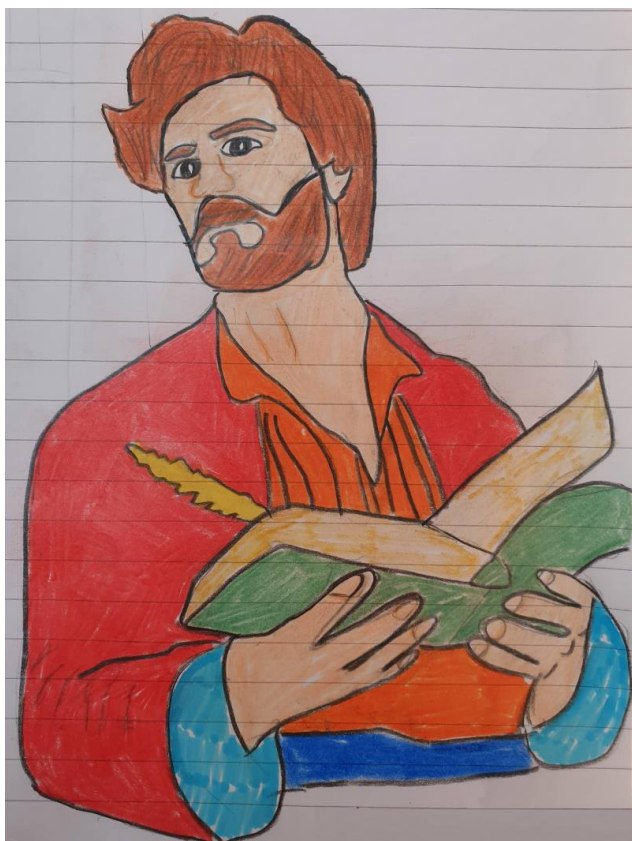
## Милица Пантић 7/1

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*



Кроз отворени зид, пред њим се указао уски пролаз из којег је долазила танка светлост. Срце му је почело брже куцати. Био је у страху, али истовремено је осећао неку врст узбуђења. Полако је закорачио у пролаз, а испред њега је био простор испуњен старим полицама са књигама. Ове књиге нису биле обичне. Биле су то књиге старе више од шестсто година, још из времена 14. века. Кроз прашину и дим, Бранко је могао да осети мирис прошлости. Био је сигуран да је ушао у нечију ризницу тајни, чији су власници одавно нестали.

Након што је разгледао ову необичну собу, одлучио је да настави даље. Прошао је кроз још један ходник, све док није стигао до још једних врата. Отворио их је и стао зачуђен. Пред њим се налазила велика соба, а у њеном



центру, под стакленим прекривачем, лежало је право благо. Злато, драгуљи, старинске статуе, свега је било ту, смештеног у кутијама које су биле прекривене прашином. И онда је приметио печат на кутији. То је био печат Стефана Немање, великог владара из 12. века. Бранко је био потпуно збуњен. Како је ово благо доспело овде? И зашто је било скривено све ове године?

Осећао је како му срце све брже и брже куца. Овај тренутак био је важан, већи од њега самог. Овај тајни пролаз и благо које је открио нису били само сведоци прошлих векова, већ су носили тајну која је могла променити историју.

## Софија Јаблановић 7/3

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Пролаз је водио ка делу собе који је давно заборављен и где дуго времена нико није крочио, до сада. На средини собе стајала је огромна књига са златним словима на корицама, а у њој су чудним језиком биле написане некакве приче и слике ликова из њих. Соба је била окружена разним полицама, фиокама и лампама. На зидовима су висили златни цртежи, а на поду је био црвени тепих

са утканим шарама. Плафон је био јако стар и ољускан, али са њега су јака светла осветљавала целу просторију.

Изненада, Бранко иза велике књиге угледа маленог пса са ситним шапама и крупним зеленим очима. Пас му пружи мапу коју је држао у устима. На мапи су се, поред пута, налазиле и разне загонетке и питања. Пратећи мапу, дошао је до патуљка по имену Трапко, који је од њега тражио да играју пантомиме. Патуљак је био јако трапав. Личио је на оног из бајке „Снежана и седам патуљака. Имао је мале уши, велики нос, црвену капу и зелене чизме. На леђима је носио ранац у облику цвета плаве боје. Патуљак је повео Бранка до своје кућице под земљом. Бранко је био очаран лепотом дневне собе пуне полица са књигама. Кроз прозор је могао да види прелепу ливаду пуну цвећа и пчела. Када је завршио обилазак, Бранко седе и отвори још једном мапу. Међутим, у трену се створи на потпуно другом месту. Био је окружен дрвећем, птицама и животињама, а пред њим је била шума са огромним замком са фонтаном испред. Недалеко од њега налазио се лавиринт. На крају лавиринта, сачекао га је коњ са белом гривом и црним туфнама по леђима. Патуљак му рече да се попе на коња и да ће га он одвести на планину бајки.

На врху планине сачекали су га сви ликови из различитих бајки које је Бранко волео да чита: „Пепељуга“, „Лепотица и звер“, „Успавана лепотица“... Сви они су једва чекали да упознају Бранка и друже се са њим. Знали су да је он дечак који воли да чита и пише препричава бајке које прочита и то им се посебно свидело.

Када је требало да крене кући, сви ликови су помогли Бранку. Пронашли су излаз заједно и опростили се са њим. На чудан начин, Бранку је било жао што мора да се врати. Знао је да ће тај догађај заувек памтити. А веровао је и да ће се једном опет срести.

## Викторија Ракић 7/3

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Чуло се тико кликтање. Застао је. Звучало је као да се негде у зиду нешто померило. Погледао је лево и десно, али ништа се није променило. Онда је осетио лагани поветарац и то му је било чудно јер су сви прозори били затворени. Знатижељан, положио је руку на зид иза полице. Његови прсти су напипали благу пукотину у дрвету. Притиснуо је и део зида се лагано отворио уз благо шкрипање и открио узан, мрачни пролаз. Срце му је убрзано лупало, али знатижеља је била јача од страха. Повукао је књигу ка себи и провукао се кроз отвор. Нашао се у мрачном ходнику који је био осветљен само слабим

плавичастим сјајем који је допирао ниоткуда. Зидови су били од храпавог камена, а тло је било прекривено меким слојем прашине која је благо шкрипала под његовим корацима. Ваздух је мирисао на старину, влагу и нешто непознато. Можда на магију.

Како је корачао даље, светлост је постајала јача, откривајући симболе урезане у камену. Неки су итгедали као дрвена слова, неки су личили на необичне знакове, кругове, троуглове и спирале, а неки су светлели златним сјајем када би прошао поред њих. На тренутак му се учинило да чује тихи шапат, али када је застао да ослушне, чуо је само сопствено дисање и откуцаје срца.

После неколико минута хода, стигао је до тешких врат од тамног дрвета. На средини врата налазио се круг са испреплетаним симболима. На њима није било кваке. Дечак је подигао руку и дотакнуо круг. У тренутку када су му прсти дотакли хладно дрве, симболи су засветлели златном светлошћу, а врата су се тихо отворила. Иза њих се налазила огромна дворана чији су зидови били прекривени књигама. Неке од њих су лебделе у ваздуху, друге су саме листале своје странице, а из неких су избијали трептави пламичци светлости. Средињу дворане заузимао је велики камени сто, а на њему је лежала велика отворена књига. Док је прилазио столу, речи у књизи су почеле да светле као да га дозивају. Чим је спустио руку на страницу, осетио је како талас енергије пролази кроз његово тело. Одједном, зидови су се затресли, а књиге су почеле да лепршају као јато птица. На каменом столу засветлели су симболи и нека сила га је повукла ка књизи. Док је отворио очи, више није био у библиотеци. Стајао је усред долине прекривене травом која је светлуцала као да је посута звездама. Небо изнад њега било је љубичасто, на хоризонту су сијала два сунца, у даљини су се уздизале сребрнкасте планине, а изнад њих су летеле птице са ватреним крилима. „Добро дошао, Бранко у свет речи“, зачуо је дубок глас иза себе. Окренуо се и угледао високу фигуру огрнуту плаштом од магле. Његове очи сијале су као звезде. „Дошао си у Земљу Прича. Свако ко пронађе тајни пролаз у библиотеци, има моћ да крочи у светове скривених књига. Али знај, сваки избор овде, мења судбину многих.“ Дечак је осећао и страх и узбуђење у исто време. Свет који је до тада познавао, био је далеко иза њега, а пред њим се простирала авантура какву није могао ни да замисли. Са сваким кораком, осећао је како постаје део приче која чека да буде исписана. Дечак је направио корак напред, а тло под његовим ногама је затреперело. Ваздух је мирисао на нешто слатко и непознато, а поветарац је доносио тихо певушење ниоткуда. „Како сам доспео овде?“, упитао је гласом тишим него што је намеравао. „Позвала те је књига“, одговори фигура са плаштом: „Она бира само оне чија машта може да оживи светове унутар њених страница. Сада мораш да одлучиш да ли ћеш се вратити, или поћи дубље у Земљу Прича.“ Дечак је осетио како му срце брже лупа. Знатижеља га је звала да крене даље, али се мало и уплашио да неће моћи да се

врати у свој свет. Окренуо се да пита непознатог човека да ли ће моћи да иде назад, али никога није било. Дечак одлучи да настави даље. Кренуо је и после неколико корака пред њим се појави ниска девојка са кратком плавом косом која је лепршала на поветарцу и светло смеђим очима. Била је обучена у дугу, нежно розе хаљину. Блистала је од лепоте. Упитала га је куда је кренуо и да ли се изгубио. Бранко је гледао у њу очаран и заљубљен. Испричао јој је како је доспео у Земљу Прича, а она се само осмехнула и позвала га да крене за њом. Увела га је у двораци књига. Дечак је схватио да она није само обична девојка, већ принцеза. Принцеза Земље Књига...

## Анђела Матић 7/2

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Бранко се јако уплашио, срце му је куцало ненормалном брзином. За тренутак је желео да побегне али онда је доживео још веће узбуђење и пожелело је да крене тим тајним пролазом. Корачајући кроз дуг, помало хладан ходник, осетио је неки чудни мирис. Ходајући дубље полако се указивала несвакидашња светлост. Лаганим корацима пратио је то светло и дошао до једне тако лепе, једном речју божанске, просторије. Видело се корење дрвета које је стајало у



дворишту. То корење је тако изгледало као да је свуда по зидовима пуштало пипке. Поред сваког пипка стајала је златна плочица урезана неким именом. Бранко је схватио да је то дрво у ствари дрво живота његове породице. Схватио је да су то његови дедови и прадедови радили и градили родослов, златни родослов њихових живота, од самог постојања предака. Било је тако прелепо и чудновато. Бранко у почетку није знао колика је вредност те собе а пре свега тог дрвета. Оно је драгуљ свачијег живота. На средини собе стајао је сталак са отвореном књигом. Бранко је пришао лагано и почео да чита све о својој породици и о свом постојању па и о ономе пре њега. Када је окренуо још један лист, испао је један папирић. Брзо



га је узео и отворио. Требало му је мало више времена да прочита нечитки рукопис. Писало је да ко пронађе папирић да је он следећи који ће се бринути о библиотеци и врло старим и вредним књигама, а такође, највећу одговорност имаће да настави родослов живота и сачува породично дрво. Бранко је тог тренутка осетио неку топлоту кроз тело и сузе су му кренуле на очи. Климајући главом обећао је књизи и дрвету да ће свом снагом и душом борити се и чувати своју породицу и штитити своје дрво. Окренуо се да изађе из собе и на самом улазу је приметио оца како стоји и посматра га. Уплашио се и почео да му препричава да није хтео да открије и сазна све то, али он га је ухватио за руку и јако загрлио. Нежним гласом му је рекао: „Не плаши се. Још није било време да сазнаш ову тајну, али сада мораш бити одговоран и зрео да наставиш тамо где смо сви ми стали.“

Бранко више није мали дечак. Сазрео је преко ноћи. Нови дан и ново јутро донеће један нови живот, једну нову одговорност и једну нову гранчицу живота.

## Нина Јовановић 8/2

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Бранко је стојао затечен, гледајући како се зид помера, откривајући тајни пролаз у зидној шушљини. Како се пролаз све више отварао преплављивала га је некаква сјајна светлост иза које се крила тама. Срце му је тукло као лудо, а адреналин је преплавио његово тело. У тренутку збуњености, знатижеље и искушења, једина мисао у том тренутку која му је пролазила кроз главу била је: „Шта се налази тамо?“. Без икаквог размишљања је готово аутоматски одлучио да крене напред. Пролаз је био узак и мрачан али довољно дугачак да би се могао кретати. После недугог хода полако је видео одсјај. Што се више приближавао светлост је била јача а пут јаснији. На крају пролаза Бранко је застао а испред себе уочио велика, стара дрвена врата, која су била нешто више од обичних врата, као да су била из другог времена. Узео је дубок дах померио праменове плаве косе са лица и пажљиво их отворио. Када је закорачио у велику просторију, око себе је уочио златне и сребрне предмете, старинске карте и пуно необичних кристалних фигура, али посебну пажњу је Бранку привукла мала стаклена кутијица на столу у којој је лежао прелепи прстен. У том тренутку Бранко је осетио нечију присутност. Брзо је ставио прстен у џеп панталона а потом зачуо шкрипу нечијих корака, а из таме је убрзо долазио мирис ружа. Пажљиво се окренуо а иза себе и угледао девојку чије је лице обасјавала слаба светлост која је долазила са једног од старих прозора дворца. Имала је скоро

нестваран изглед, дугу, тамну локнасту косу којој су праменови падали преко лица, очи које су сијале попут звезда, и тајанствен осмех на уснама који су додатно улепшавале рупице на образима.

Девојка му је пришла ближе и у непријатној тишини, док је Бранко размишљао како да јој се обрати, његове мисли је зауставио тихи, миран али одлучан глас: „То што си пронашао овај свет неће бити случајност, он није за свакога, а ми ћемо морати да решимо мистерије које нас чекају... заједно ”.

## Леа Матић 8/2

*Док је претраживао књиге у библиотеци, Бранко је случајно повукао једну стару књигу са полице. Изненада, зид се померио и открио тајни пролаз...*

Одједном се нашао у кући свога деде. Бранко се вртео у круг покушавајући дознати да ли је ово само сан али у башти се зачуо петла који је са својом кокошком кљуцао лук. Бранко је потрчао према вратима куће, срећан је, напоскон ће поново видети свог омиљеног јунака, свог деду. Али на вратима није затекао никога. Уплашио се јер је мислио да ово није онакав сан који њему треба. На столу је било пар хартија. Кућа је потпуно иста као када је он био ту, промрмљао је Бранко. На столу у соби стајао је свеже припремљен доручак и порука: „ Сине, ако навртиш а нисмо код куће, на њиви смо, доћи ћемо“. Лакнуло му је јер зна где му је деда, али је био нестпљив, није могао да чека више па је заспао. Када се пробудио затекао је баку како плаче, над оним истим доручком који је затекао јутрос. Дозивао је бабу али она се није одазивала. Није му било јасно шта се дешава. Брзо је извадио своју књигу из ранца, ону књигу која га је довела овде. Бранко се вратио у библиотеку и дотрчао до библиотекар који је знао све тајне које крију књиге. Задихан изговорио је пар речи библиотекар: „Шта се дешава, баба ме није чула?“ А на то му библиотекар одговорио: „Е па видиш сине, ушао си у своју давну прошлост коју нико сем тебе не може променити. Када си дошао тамо, затекао си кућу после доласка твог деде и додељено ти је нешто што најалост, нико до сада није успео да уради.“ „Шта на пример?“

„То ти нећу рећи, допустићу то књизи да ти покаже.“ „Још једно питање: ако сам ја био у прошлости а сада сам у садашњости, то значи да сам ја путовао кроз време?“ „То значи да ти је дозвољено да промениш прошлост. Јер тада ниси могао уживати у њој, и не заборави ми се не налазимо у прошлости, она се налази у нама и ако је пустимо никада нећемо моћи дотаћи будућност, а сада се врати у њу и сазнај све што ти нисам рекао.“ Бранко је хитро протрчао према књизи коју је оставио на полици близу пролаза, окренуо је пар страница у нади

да ће наћи страницу са дедом. Нашао се у 2016. години, било му је иписано на листу књиге. Бранко се зачудио зашто је баш та година па онда се сетио: „Па то је задња година са њим!“, промрмљао је Бранко. Бранко је погледао око себе али једино што је у том тенутку приметио да је постао петогодишњи дечак изгледом а размишљање му је остало исто. Нашао се у равници поред поточића, чуо је да га неко дозива. Када се окренуо видео је да је то био он, његов деда, седе косе са великим брковима и брадом. Кренуле су му сузе, али није дозволио да га деда види јер би он посумњао нешто. Загрлили су се и остали ту цео дан. Бранко је желео да остане са дедом цео летњи распуст који долази, али није знао да ли треба неког да пита за дозвину па је само остао.

Бранко је проводио најлепше дане свог живота. Били су стално на ливадама, правили старе колаче, возили аутиће, проводили дане са дединим животињама. Смех тада никад није недостајао. Бранко је био најсрећнији, али је знао да ће се ово све завршити. Ближио се крај овом путовању, па је Бранкова књига пребацила дане после свега овога. Затекао је мајку како рони сузе, оца који је није знао смирити, и породицу која је једва крпила крај са крајем. Сазнавши праву причу, то јест, кад му је мајка плакала, она му је давала играчке да га склони од ње. После овога Бранко је створио другачији поглед на мајку и ако је већ био довољно велик. Одједном се зачула бука и јака киша је почела. Бранко је потрчао испод дрвета, али су се странице прелистале, мислио је да су се прелистале све. Али, опет се нашао у кући са почетка, само што тамо није видео бабу, него деду. Пришао му је и питао да ли га чује. Деда је проговорио: „Наравно сине, како да тебе твој дека не чује“. Бранко је појурио у загрљај и пустио сузу на дединим рукавицама. „Не могу да верујем да си то ти?“ „Наравно да јесам.“ „Могу да те питам нешто?“ Реци, пиле дедино.“

„Зашто си отишао пре него што смо пустили бродове, а нисмо ни престали мазити твоје животиње, играли у песку а ниси ме пуно држао на раменима?“ Насмејао се деда па у заносноме смеху проговори:

„Бранко, јуначе мој, ми никада нисмо престали да пуштамо бродове, а нисмо ни престали да мазимо моје животиње, правили смо и најбоље куле, и сваки пут си ми хитро скакао на раменима.“ „Како то деко?“

„Ја никада нисам отишао, и даље сам у твојим мислима и срцу“.

„Да, али у мислима не могу осетити топлину загрљаја.“

Занемео је. „Слушај, дедино, доста је прошло и сада смо се опет сусрели и испунили дане за које ја нисам имао времена. Опрости ми, сви грешимо, и сви смо почетници у животу. Сада морам да идем, око моје, увек ћу пазити на тебе и чуваћу те.“ Бранко није изговорио ништа, већ је утонуо у јак загрљај и опростио се од деде. Нестао је из Бранкових руку попут пепела, а он је обрисао сузе о рукав. Бранку ништа не преостаје сем да послуша деду и да изађе из књиге свог живота. Тако је урадио, лебдео је кроз књиге ка повратак у библиотеку, а

када је стигао, само библиотекар је био тамо. Бранко је изашао осврћући се и погледавши у библиотекара који се насмејао гласно, јер је знао да дечак не живи више у својој прошлости. На путу кући срео је своју Александру, своју симпатију. Успорио ју је и позвао Александру, или Сашку - надимак је добила по својим црним шишкама. Упитала га је где је био а он јој се насмејао и одговорио: „Негде где ми је било много лепо.“ „Где то?“ „Нећеш разумети, веруј ми“.

Када су стигли у стан, ручак је био на столу, мирисао је свеже спремљени домаћи хлеб, а Бранко га је одмах дохватио. Пред спавање Бранко је узео своју чаробну књигу прошлости где му је деда исписао пар редова: „Дедино, када погледаш у звезде видећеш сјај мојих очију и никада нећеш бити сам“



## САДРЖАЈ

Укратко о настанку ове збирке .....	2
Софија Ђорђевић 2/2 .....	3
Мина Савић 2/2 .....	3
Николина Павловић 2/2 .....	4
Бранислав Марковић 2/5 .....	5
Луција Стојановић 2/5 .....	5
Миљана Стајић 2/5 .....	6
Филип Јовановић 2/2 .....	6
Анастасија Стајић 2/2 .....	7
Неда Стајић 2/2 .....	7
Зара Миладиновић 2/2 .....	8
Димитрије Којић 3/6 .....	9
Богдан Стајић 4/5 .....	10
Мартин Радосављевић 4/5 .....	11
Милица Ивановић 4/3 .....	11
Филип Радосављевић 4/2 .....	12
Јана Стојадиновић 4/3 .....	12
Хелена Радосављевић 4/2 .....	13
Василија Марјановић 4/2 .....	14
Теа Матић 4/2 .....	15
Анђела Милетић 4/2 .....	16
Лена Јовановић 4/2 .....	17
Михајло Радовановић 4/5 .....	18
Никола Стајић 4/5 .....	19
Анастасија Радојковић 4/2 .....	20
Нађа Радисављевић 5/2 .....	20
Мина Радосављевић 5/2 .....	21
Хелена Радовановић 5/2 .....	22
Никола Миладиновић 5/2 .....	23
Софија Радисављевић 5/2 .....	24
Сара Михајловић 5/2 .....	25
Вера Љубисављевић 5/2 .....	26

Матеја А Радосављевић 6/2 .....	28
Лена Миладиновић 6/2 .....	29
Нађа Николић 6/3.....	30
Теодора Петровић 6/3.....	32
Лара Ракић 7/3.....	34
Милица Пантић 7/1 .....	36
Софија Јаблановић 7/3 .....	37
Викторија Ракић 7/3.....	38
Анђела Матић 7/2.....	40
Нина Јовановић 8/2.....	41
Леа Матић 8/2.....	42

## ТАЈНИ ПРОЛАЗ У БИБЛИОТЕЦИ

Збирка ученичких радова  
са литерарног конкурса

фебруар 2025.

Издавач:  
*школска библиотека*  
*ОШ „Бранко Радичевић“ Поповац*

Уредник:  
*Сања Дикић, стручни сарадник - библиотекар*